1

בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו

המאשימה **מדינת ישראל**

נגד

הנאשמים

1. [redacted]
2. [redacted] – **לא בעניינו**
3. [redacted] – **לא בעניינו**
4. [redacted] – **לא בעניינו**

2

3

4

5

6 **נוכחים:**

7 בא כוח מאשימה עו"ד סוזאן טוחי

8 בא כוח הנאשם 1 עו"ד גיא פלנטר

9 הנאשם 1 בעצמו

10

11

12 **הערת בימ"ש:**

13 גזר הדין אשר ניתן על ידי כב' השופטת דסקין מוקרא לצדדים על ידי מותב זה.

14

15

16

17 **<u>גזר דין בעניינו של נאשם 1</u>**

18

19 ביום 05/09/11 הוצג הסדר דיון בעניינם של נאשמים 1-4.

20 הנאשמים 1,2 הורשעו על פי הודאתם בכתב האישום בעבירות זיוף מסמך, עבירה לפי סעיף 418
21 אמצע לחוק ושימוש במסמך מזויף, עבירה לפי סעיף 420 לחוק.

נסיבות כתב האישום:

בשלהי שנת 2000 חתמה התעשייה האווירית בע"מ (להלן: "התעשייה האווירית") על פרויקט לאחזקת מטוסים עם חברת התעבורה "אזאל" (להלן: "אזאל") חברת התעופה האזרבייג'נית.

על פי ההסכם נקבע כי יתוחזקו מטוסי אזאל בשדה התעופה בעיר באקו שבאזרבייג'אן (להלן: "הפרויקט"), ע"י צוות עובדים מהתעשייה האווירית.

לביצוע הפרויקט נדרשה התעשייה האווירית לשלוח עובדים מחטיבת "בדק". הצוות מנה בין שניים לארבעה עובדים אשר התחלפו מעת לעת על פי צורכי העבודה וזו בוצעה בשדה התעופה בבאקו (להלן: "התחנה").

נאשם 1 שימש כעובד התעשייה האווירית ומנהל הפרויקט בין השנים 2000-2008 (להלן: "התקופה").

נאשמים 2 ו-3 שימשו עובדי התעשייה האווירית. נאשמים אלו ניהלו את התחנה במהלך התקופה והתחלפו מעת לעת ביניהם.

נאשם 4 הנו גיסו של נאשם 3.

על פי כתב האישום בשנת 2000 עם תחילת הפרויקט נשלח נאשם 2 לשמש כמנהל התחנה בבאקו.

עובר לטיסתו של נאשם 2 לבאקו נדברו ביניהם הנאשמים 2-1 כי יגישו קבלות פקטיביות לתעשייה האווירית ובכך יקבלו העובדים שיישלחו לבאקו החזר הוצאות גבוה יותר ממה שהוציאו בפועל ובין היתר הגשת קבלות מזויפות בגין לינה בבית מלון חרף העובדה שהעובדים ילונו בדירה שכורה שעלותה פחותה.

נאשמים 2-1 תכננו כי בבאקו ישכירו דירה שעלותה זולה מהשהות בבית מלון ובפועל תוגשנה קבלות פקטיביות מבית המלון. נאשם 1 הציע כי השניים יזייפו בעצמם קבלות באמצעות מחשב או שירכשו קבלות ריקות אשר ימולאו על ידם בכתב יד.

עת הגיע נאשם 2 לבאקו, נשלח עובד מקומי, על פי בקשתו של נאשם 1 לסייע לנאשם 2 בחיפוש אחר דירה מקומית. לאחר פרק זמן שאינו ידוע למאשימה, שכר נאשם 2 דירה בעיר באקו (להלן: "הדירה השכורה").

בהמשך לכך ניגש הנאשם 2 לאחד מהמלונות בעיר באקו וקנה מפקידי הקבלה חפיסה של קבלות ריקות. לאורך התקופה שלאחר מכן, נהגו נאשמים 3-1 להשתמש בשיטה זו, בה דיווחו כי הינם שוהים בבית מלון, שעלות שהייה של עובד בו מסתכמת ב- 122 דולר ליום לערך, בעוד שבפועל שהו נאשמים 3-1 בדירה השכורה, שעלות השכירות בה 1200 דולר לחודש ימים, כשלצד זאת הם מזייפים קבלות, בעצמם או באמצעות אחרים, חשבוניות ומסמכים שונים, זאת כדי לקבל החזרי הוצאות מהתעשייה האווירית, כפי שיפורט בהמשך.

במהלך השנים 2000-2002 (להלן: "התקופה הראשונה") זייף נאשם 2 קבלות, בעצמו או באמצעות אחר, עבור לינה בבית מלון, וזאת כשהוא ממלא את הקבלות שקנה המלון בכתב ידו לעצמו, עבור נאשם 1 וכן עבור עובדים אחרים מהתעשייה האווירית שעבדו לפרקים במקום.

בהמשך לכך, הגישו נאשמים 2-1 ועובדים אחרים את הקבלות המזויפות למחלקת הכספים בתעשייה אווירית בגין שהותם בתקופה הראשונה, זאת על מנת לקבל החזרי הוצאות לינה עבור הסכומים השגויים שמולאו, כביכול עבור לינה במלון בעוד ששהו בדירה השכורה. החזרים אלו בסכום כולל של עשרות אלפי דולרים שולמו לנאשמים 2-1 ולעובדים אחרים מטעם התעשייה האווירית אשר עברו לפרקים בפרויקט.

במהלך השנים 2002-2005 (להלן: "התקופה השנייה") אשר עשה נאשם 2 שימוש בקבלה מזויפת שהכין, ויצר עותקים ממנה עבור נאשם 1 וכן עבור עובדי תעשייה אווירית אחרים שעבדו לפרקים בתחנה.

בהמשך לכך, הגישו נאשמים 2-1 ועובדים אחרים את הקבלות המזויפות למחלקת הכספים בתעשייה האווירית בגן שהותם בתקופה השנייה, כדי לקבל החזרי הוצאות לינה עבור הסכומים השגויים שמולאו, כביכול עבור לינה במלון בעוד ששהו בדירה השכורה. החזרים אלו בסכום כולל של עשרות אלפי דולרים שולמו לנאשמים 2-1 ולעובדים אחרים מטעם התעשייה האווירית אשר עבדו לפרקים בפרויקט.

בחודש דצמבר שנת 2004 או בסמוך לכך, נשלח נאשם 3 לשמש כמנהל התחנה בבאקו, וכמחליפו של נאשם 2 במקום. בטרם נשלח לבאקו, שיתף נאשם 1 את נאשם 3 בסוד הדברים כאמור בסעיף 2.

בהמשך לכך, בין השנים 2005-2008 (להלן: "התקופה השלישית") בעת שהותו של נאשם 3 בישראל, הגיע נאשם 3 לביתו של נאשם 4 וביקש ממנו כי יסרוק ו"ישפץ" עבורו קבלות של חברת סלולאר אזרבייג'אנית בשם BAKSELL קבלות בית מלון מקומי בשם CITY MANSION קבלות של

חברת הסעות וקבלות של שירותים שונים בבאקו (להלן: "הקבלות") וזאת כדי שנאשם 3 יוכל לזייפן בעתיד.

נאשם 4 סרק את הקבלות, ובאמצעות תוכנת מחשב מחק את כתב היד המקורי מהקבלות המתוארות בסעיף 12 לעיל, ושינה את סכומי הקבלות. בהמשך צרב הנאשם 4 את הקבלות המזויפות כקבצים על גבי תקליטור והעבירם לנאשם 3. את התקליטור לקח נאשם 3 עימו לבאקו שבאזרבייג'אן (להלן: "הקבצים").

באמצעות קבצים אלו נהג נאשם 3 לזייף קבלות באופן תדיר ושיטתי לעצמו, ועבור עובדים אחרים של התעשייה האווירית, זאת בגין שהייה במלון, בו בזמן שהוא ועובדים אחרים שהו בדירה השכורה, כשהוא ממלא בעצמו, או באמצעות אחרים, את סכומי התשלום.

במהלך שהותו של נאשם 3 בישראל הזמין הנאשם חותמות מזויפות, הנחזות להיות אשר אינן, דהיינו הנחזות להיות חותמות של חברת התקשורת האזרבייג'נית BAKSELL עימן עשה הנאשם 3 או אחרים מטעמו שימוש כדי לזייף קבלות לשם קבלת החזרים.

בהמשך לכך במהלך התקופה השלישית הגישו הנאשמים 1-3 ואחרים את הקבלות המזוייפות למחלקת הכספים בתעשייה האווירית, כדי לקבל החזרים בגין הוצאות לינה. בנוסף נאשמים 1 ו-3 אף הגישו את הקבלות המזויפות בגין הוצאות נסיעות והוצאות תקשורת. בגין מעשיהם אלה קיבלו נאשמים 1-3 ואחרים החזרים בסכום כולל של עשרות אלפי דולרים.

<u>הסדר הטיעון בעניינו של נאשם 1</u>

כאמור הנאשם 1 הורשע על פי הודאתו בעבירות זיוף מסמך ושימוש במסמך מזויף והצדדים עתרו במשותף לענישה מוסכמת בדמות מאסר על תנאי וקנס כספי.

מדובר בעבירות שנודפת מהן חומרה רבה. הרעיון של שימוש בקבלות מזוייפות על מנת להתעשר על חשבון אחרים. הנאשם שימש כמנהל הפרויקט ומעל בתפקידו ובאמון שניתן בו.

לכך יש להוסיף כי מדובר בקשרים מסחריים עם מדינה זרה ועל כן יש סכנה שבהתנהלותו הזיק לתעשייה האווירית ולמדינת ישראל. כתב האישום מגולל פרשה חמורה של שימוש בקבלות מזויפות ששימשו לצורך קבלת החזרי הוצאות בתחומים שונים, בשווי של עשרות אלפי דולרים וזאת במשך מספר שנים.

כפי שנטען נכונה החומרה מוצאת לה ביטוי במספר היבטים:

מעמדו של הנאשם כמנהל הפרויקט ואחראי על עובדים חייב אותו לשמש דוגמא ולהרחיק עצמו ממעשי עבירה. בנוסף העובדה כי מדובר בעבירה מתמשכת הנה נסיבה מחמירה. בנוסף נסיבות כתב האישום מלמדות על עבירה שיש בה תכנון מוקדם ותחכום וכן הבט של הפקת רווח כלכלי קל.

עם זאת עומדים לימינו של הנאשם השיקולים המקלים הבאים:

מדובר באדם נורמטיבי בן 61 אשר שימש בתפקיד בכיר ביותר ותרם למדינת ישראל. לפיכך בהחלט ניתן להסכים עם הטענה שאף עלתה בדברי המאשימה, לפיה עצם הרשעתו בפלילים הינה עונש כבד לנאשם. בהקשר זה יש לקחת בחשבון את העובדה כי 27 מעורבים נוספים לא הועמדו לדין בסופו של יום אלא אך לדין משמעתי.

לקחתי בחשבון את הטענה לפיה "השיטה" של ניפוח ההוצאות במקומות כגון אזרביג'אן לא "הומצאה" על ידי הנאשם וכי לא מן הנמנע כי מדובר בתיק ראשון מסוגו שהגיע לפתחו של בית המשפט, הגם שלא באירוע ראשון.

אף התייחסתי לטענה לפיה בה בעת שזויפו הקבלות ונדרשו הוצאות מנופחות, אנשי וקציני בטחון מטעם התעשייה האווירית הגיעו לדירה האמורה ודיווחו על מגורים בה וכך גם הדרג המינהלי ביקר בדירה ואישר את הקבלות בעניינה. הדברים מתיישבים אף עם הסבר המאשימה מדוע החליטה להיוותר עם עבירה הזיוף ולהשמיט עבירות המרמה מכתב האישום.

זאת ועוד הנאשם נטול עבר פלילי, הודה בחקירתו ובכך חסך מזמנו של הציבור שכן מדובר בתיק רחב היקף עם עדים רבים (42 במספר). בנוסף הביע הנאשם חרטה.

הנאשם פרש מהתעשייה האווירית לפני כשנה וגם נתון זה נלקח בחשבון אף בהיבט הפנסיוני-כלכלי כמפורט בטיעוני ההגנה. לצד זאת התייחסתי לטענות הסנגוריה לפיהן גם לאחר חשיפת הפרשה נשלח לעבודה בחו"ל וכי הרווח שגרף הנאשם לכיסו היה זניח יחסית להיקף העבירות.

בנוסף לקחתי בחשבון את חלוף הזמן ובתוך כך את העובדה כי התקופה הראשונה מתחילה בשנת 2000.

ערה אני לטענה לפיה דובר בפרוייקט משמעותי ורווחי לתעשייה האווירית שהצליח בזכות הנאשם.

התייחסתי גם לנסיבות האישיות, גילו, מצבו המשפחתי, עברו התעסוקתי הנכבד, למצבו הרפואי כעולה מאסופת האסמכתאות וכמפורט בטיעוני הסנגור.

סופו של דבר ולאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות, שמעתי טיעוני הצדדים ועיינתי במצורפים מוצאת אני כי מדובר בהסדר טיעון מידתי שיש בו איזון ראוי בין כל השיקולים.

לפיכך אני משיתה על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור במשך שלוש שנים מהיום, עבירה בה הורשע.

2. באשר לקנס לקחתי בחשבון את טענות הסנגוריה בדבר ההפסד הכלכלי הנכבד שנגרם לו כתוצאה מכך שהנאשם עזב את עבודתו מוקדם משחפץ, אף עיינתי בפסיקה בנדון, לרבות **ע"פ 1033/07 (מחוזי נצרת) אבו ליל ח'טיב פאטמה נ' מ"י** (פורסם במאגרים המשפטיים). אציין כי הפסיקה אליה הופניתי הינה מגוונות וברי כי יש לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו ראו לעניין זה דברי כבוד השופט רובינשטיין בע"פ 2163/05 אלייב נ' מ"י:

"אין לכחד, כי קשת הענישה רחבה היא, וכמעט אין לך תחום שלא תמצא בו עונשים חמורים יותר וקלים יותר, על פי הזמן והמקום. השאיפה לאחידות הענישה היא עקרונית, אך אינה יכולה להיות מושגת כעניין מתמטי במציאות האנושית"

לאור האמור ולאחר בחינת מכלול השיקולים בעניין זה אני משיתה על הנאשם קנס בסך 8,000 ₪ או 3 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 8 תשלומים חודשיים ורצופים שהראשון שבהם ביום 1.11.11. לא ישולם תשלום כלשהו במועד, תעמוד היתרה לפרעון מיידי.

זכות ערעור לבימ"ש מחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ז אלול תשע"א, 26/09/2011 במעמד הנוכחים.

כב' השופטת נירה דסקין
ס. נשיאה